

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/159/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512211389
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8512211389.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 1C/420/2012-47 zo dňa 17.10.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v celom rozsahu zamietol žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnené v súvislosti s nerozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou v zákonom určenej lehote o návrhoch na zmenu súdneho exekútora vo veciach vedených na menovanom súde pod spisovými značkami 9Er/227/2003, 8Er/425/2004, 6Er/791/2006, 6Er/387/2003, 6Er/869/2006, 6Er/853/2006, 6Er/16/2005 a 7Er/385/2003. Náhradu trov konania súd žalovanej v časti týkajúcej sa zamietnutých žalôb nepriznal. V časti žalôb o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnených v súvislosti s postupom Okresnom súde Vranov nad Topľou pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora v menovaným súdom vedených konaniach pod spisovými značkami 6Er/805/2006 a 7Er/18/2005 súd vec vylúčil na samostatné konanie.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobami domáha voči žalovanej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s poukazom na skutočnosť, že Okresný súd Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenom čase v ním vedených exekučných konaniach pod sp. zn. 9Er/227/2003, 8Er/425/2004, 6Er/791/2006, 6Er/387/2003, 6Er/869/2006, 6Er/853/2006, 6Er/16/2005, 7Er/385/2003, 6Er/805/2006 a 7Er/18/2005 o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Pretože súdu prvého stupňa neboli predložené spisy Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7Er/18/2005 a 6Er/805/2006 na pojednávanie dňa 17.10.2013, súd postupom podľa § 112 ods. 2 O.s.p. vec v časti žalôb o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnených v súvislosti s postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, vylúčil na samostatné konanie.

Súd prvého stupňa vo veciach vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovými značkami 9Er/227/2003, 8Er/425/2004, 6Er/791/2006, 6Er/387/2003, 6Er/869/2006, 6Er/853/2006, 6Er/16/2005 a

7Er/385/2003 po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že podané žaloby nie sú dôvodné, a to napriek tomu, že je pravdou, že príslušný exekučný súd v daných veciach nerozhodol o návrhoch žalobcu na zmenu súdneho exekútora v 30-dňových lehotách od doručenia jednotlivých návrhov súdu.

Exekučné konania vo veciach vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 6Er/387/2003, 7Er/385/2003, 9Er/227/2003, 8Er/425/2004 a 6Er/16/2005 začali ako vyplýva z obsahu príslušných spisov pred 1.9.2005. Súd nebol povinný rozhodnúť o týchto návrhoch v 30-dňovej lehote, keďže v Exekučnom poriadku nebola uvedená žiadna lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. V konaniach vedených pod sp. zn. 6Er/791/2006, 8Er/853/2006 a 6Er/869/2006, kde v zásade exekučný súd mal rozhodnúť do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 7 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.9.2005 do 30.11.2006) vychádzajúc z § 240 ods. 1 cit. zákona, avšak ani v týchto prípadoch napriek tomu, že exekučný súd v danej lehote nerozhodol, nemohol súd prvého stupňa prijať záver o tom, že týmto bez všetkého išlo zo strany exekučného súdu o nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietťahoch, a to nielen z vyššie uvedených dôvodov, ale minimálne aj s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 7 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.9.2005 do 30.11.2006), z ktorého vyplýva nutnosť zabezpečiť zo strany exekučného súdu pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora nielen exekučný spis od pôvodne povereného súdneho exekútora, ale rozhodnúť aj o jeho trovách.

Konštatoval, že žalobca v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu skutočne vznikla majetková škoda, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobcovi mala v každom jednotlivom prípade vzniknúť majetková škoda v rovnakej výške, a to bez ohľadu na rôznu dĺžku ním uvádzanej bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach. V danom konaní žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako nepreukázal. V súvislosti s elektronicky podanými žiadosťami o informáciu o stave konania vo veciach 9Er/227/2003, 8Er/425/2004, 7Er/385/2003 a 6Er/387/2003, taktiež nepreukázal reálne náklady s tým spojené, a teda ani vznik akejkoľvek škody na jeho strane.

Žalobca taktiež v konaní nijako nepreukázal, že by mu v jednotlivých prípadoch vznikla nemajetková ujma, ale zároveň nepreukázal ani jednu z okolností na prípadné určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z..

Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal nielen vznik majetkovej škody, ale ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v príslušných exekučných konaniach išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v ním uvádzaných zbytočných prietťahoch, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmom.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnené v súvislosti s nerozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou v zákonom určenej lehote o návrhoch na zmenu súdneho exekútora vo veciach

vedených na menovanom súde pod spisovými značkami 9Er/227/2003, 8Er/425/2004, 6Er/791/2006, 6Er/387/2003, 6Er/869/2006, 6Er/853/2006, 6Er/16/2005 a 7Er/385/2003 v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania v časti týkajúcej sa zamietnutých žalôb nepriznal, keďže žalovaná si trovy konania nevyčísľila a z obsahu spisu jej žiadne trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia ani nevyplývali.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca.

Poukázal na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednosti právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd nevysvetlil názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv a teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako nárast ekonomickej trestnej činnosti alebo rozsah nevybavenej súdnej agendy. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Poznamenal, že ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

V elektronickom podaní zo dňa 13.06.2014 zaslal žalobca súdu list označený ako „Oznámenie o založení originálu znaleckého posudku do súdneho spisu“, v ktorom uviedol skutočnosti, ktoré považoval za potrebné doplniť k znaleckému posudku.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p., vo veci bolo nariadené verejné vyhlásenie rozhodnutia, kedy čas a miesto verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo na úradnej tabuli súdu oznámené dňa 18.08.2014 a zistil, že prvostupňový súd pri rozhodovaní v prejednávanej veci postupoval správne. Správne zistil skutkový stav veci na základe vykonaných dôkazov, správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci aj rozhodol. Ani po podaní odvolania žalobcom nebolo zistené, že by prvostupňový súd vo svojom konaní a rozhodovaní pochybil. Odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) posúdil odvolací súd odvolanie žalobcu ako podané proti výroku, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súvisiacemu výroku o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Výrok o vylúčení vecí na samostatné konanie žalobca v dôvodoch

odvolania nenamietal. Keďže ide o výrok, ktorým sa upravuje vedenie konania, odvolanie proti takémuto výroku podľa § 202 ods. 3 písm. a) O.s.p. ani nie je prípustné. Odvolací súd tento výrok nepreskúmaval.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosc možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. účinného ku dňu podania návrhu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. účinného ku dňu podania návrhu právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'učinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania.

Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne (retroaktívne) vychádzal z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávne úradného postupu v podobe prieťahov v konaní. Argumentácia súdu prvého stupňa je zrejmá z odôvodnenia jeho rozhodnutia, pričom sa netýka ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 ale v znení účinnom ku dňu podania jednotlivých žalôb. Preto tento odvolací dôvod odvolací súd považoval za nedôvodný.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že exekučné konania začaté do 31.08.2005 sa v zmysle prechodných ustanovení Exekučného poriadku (§ 238 ods. 1 a 2) dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, a teda nie je možné na ne aplikovať ustanovenie § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktoré stanovovalo lehotu 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, preto sa ani odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že v predmetných exekučných konaniach exekučný súd postupoval nesprávne, ak o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v 30-dňovej zákonnej lehote. Pre rozhodnutie súdu o tomto návrhu nebola v tom čase zákonom stanovená žiadna lehota.

Odvolací súd vo vzťahu k exekučným konaniam začatým po 31.08.2005, t.j. za účinnosti § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, ktorý stanovil zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora uvádza, že pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora je potrebné vykonať viaceré procesné úkony, ktoré súvisia s rozhodovaním o zmene exekútora (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu, zaslanie spisu novému exekútorovi, rozhodnutie o doterajších trovách exekúcie) a je potrebné súhlasiť s názorom, že za týchto okolností nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné preťahy v konaní a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup súdu, pretože vyššie uvedené sprievodné procesné úkony je potrebné vykonať a až na ich základe rozhodnúť o zmene súdneho exekútora.

V daných veciach síce nebola dodržaná 30-dňová zákonná lehota, keďže pôvodný súdny exekútor neposkytol potrebnú súčinnosť exekučnému súdu pri rozhodovaní o trovách pri zmene osoby exekútora, a preto sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že exekučný súd nerozhodoval o návrhu na zmenu súdneho exekútora (po vykonaní procesných postupov s týmto rozhodnutím súvisiacich) s takým časovým odstupom, ktorý by bolo možné považovať za zbytočné preťahy v konaní. Ani tento odvolací argument nepovažoval odvolací súd za dôvodný.

Taktiež žalobca nepreukázal údajný stav trvania právnej neistoty, ktorá mala byť spôsobená tým, že súd prvého stupňa nerozhodol v exekučnom konaní o zmene súdneho exekútora v 30-dňovej lehote.

Žalobca neunesol dôkazné bremeno ani pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil žiadne dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody. Len samotné tvrdenie žalobcu, že mu vznikla nemajetková škoda pozostávajúca z toho, že musel vynaložiť výdavky na správu pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, výdavky na urgencie adresované exekučnému súdu a pod., nemožno považovať za dôkaz jej vzniku.

Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca ničím nepodložil a nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Nepreukázanie nesprávneho úradného postupu zo strany exekučného súdu vylučuje dôvodnosť podanej žaloby, a preto znalecké dokazovanie smerujúce k preukázaniu výšky škody, príp. nemajetkovej ujmy by bolo evidentne nehospodárnym. Zároveň je nutné poznamenať, že dôkazné bremeno preukázania základných predpokladov zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou) má poškodený (žalobca), ktorý ho v tomto prípade neunesol.

Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu ohľadne nesústredenej činnosti súdu považuje za potrebné uviesť, že je mu z praxe známe, že je to práve nesústredená činnosť žalobcu, ktorý sa vôbec neoboznamuje s obsahom rozhodnutí súdov a podáva hromadné odvolania rovnakého typu. V napadnutom rozsudku sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal rozporom exekučného titulu so zákonom a odvolací súd taktiež nezistil, že by vyhodnocoval také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli, a preto ani táto odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne a ako také ho odvolací súd v jeho napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Na elektronické podanie žalobcu zo dňa 13.06.2014 odvolací súd neprihliadal, keďže v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie a žalobcovi táto lehota uplynula dňa 06.02.2014.

Odvolací súd považuje za potrebné na záver uviesť, že v predmetnej veci sa súd zaoberal právnou otázkou, a to podmienkami zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom a vo vzťahu k tejto otázke znalecký posudok nemôže byť vykonaný. V prípade, ak súd dospeje k záveru, že tieto podmienky boli dané, až vtedy sa určuje výška škody, na určenie ktorej by bol znalecký posudok ako dôkaz potrebný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.